

Москалева криниця.

(По першому рукопису.)

„Не варт, їй-Богу, жить на світі!...”
— „То йди топсь!” — „А жінка, діти?”
— „Отто-ж то бачиш, не брешш!

А сядь лишень та паншини
Отсю бузальщину! то може
Інак сіджете, небоже.

Пиши оттак: Було
Село...

Та, щоб не лізти на чужину,
Пиши: у нас на Україні.

А в тім селі вдова була,
А у вдови дочка була
І син семиріток.

Добро мавши діток
У розкоші, — хвалши Бога;

А вдові убогій
Мабуть не до його

Бо залили за шкуру сала.

Трохи не пропала:

Думала в черниці,

Або йти топить ся, —

Так жаль маленьких діток стало:

Звичайне мати, що їй казати!

Та може снів ся таки їй зять,

Бо вже Катруся підростала:

Чи вже їй вік продівувать,

Зносити брівоньки її-за-що?...

Нї, дівонька вона не та!